

hold til denne Lov, i Henseende til Faren for Smittens Udbredelse; enten der er Ighus eller der ikke er Ighus, saa vil der i Epidemiforhold blive sørgt for dette. Det forekommer mig ikke, der er Grund til at vedtage dette Endringsforslag, og jeg maa paa Flertallets Vegne frataaede dette:

J. C. Christensen: Ja, de Grunde, den højtærede Minister havde imod vore to Endringsforslag, finder jeg ikke meget vigtige. Over for Endringsforslaget Nr. 1, om at fratage Amtmanden den omhandlede Myndighed, havde Ministeren jo egentlig kun den Grund, at det var, hvad der fandt Sted efter vor almindelige kommunale Lovgivning, og han fandt det rigtigst, at Staten altid havde Indseende med saadanne Forhold og altid havde en Hage at hænge sig paa. Men naar nu den ærede Ordfører og den høje Minister erkende, at i Praktis vil Amtmanden meget sjældent udsætte en saadan Sag, og naar det ligeledes erkendes, at Kommunerne have en meget stor Interesse i ikke at faa paabudt offentlig Behandling, uden hvor det er nødvendigt, saa ser jeg ikke, der er nogen som helst praktisk Grund til ikke at fratage Amtmanden denne Ret, saaledes som vort Endringsforslag bestemmer. — Hvad Ighuse angaar, sagde den højtærede Minister, at vort Endringsforslag hørte ikke hjemme paa denne Lov, og hvad Ministeren sagde, det sagde den ærede Ordfører efter. Naar Ministeren har talt, har Flertallet jo ogsaa talt, naar han ikke vil have det Endringsforslag og forsikrer, at Loven kan ikke gennemføres med den Endring, rejser Udvalgets ærede Ordfører sig og giver den samme Forsikring, at saa bliver det ikke til noget, og saa er det ikke værdt at tage den. Den hører ikke hjemme paa denne Lov, siges der, men denne Lov siger jo udtrykkelig i sin Titel og ogsaa i sit Indhold, at den handler om Foranstaltninger mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, og der er ikke nogen her, hverken den højtærede Minister eller den ærede Ordfører, der har bedist det mindste om, at Ighuse ikke skulde være Foranstaltninger mod smitsomme Sygdomme. Tværtimod, det er netop det, de ere. Saaledes som Forholdene ere paa Landet, er det bitterligt, at naar et Menneske dør, derude af en mer eller mindre smitsom Sygdom, er Skikken der alligevel saadan, at der holdes Begravelsessamfund, og netop det, at et saadant Ighus opbevares i Hjemmet, giver tit Anledning til, at smitsomme Sygdomme udbredes. Naar vi derfor her have foreslaaet en Foranstaltning, som skulde hjælpe til at modvirke Udbredelsen af smit-

sonnne Sygdomme, mener jeg ogsaa, den hører hjemme her. Mærkeligt er det i øvrigt, at det sker under Tiden med et Endringsforslag her i Salen, at det sættes til Side, fordi det ikke hører hjemme paa det Lovforslag, hvortil det stilles. Da vi i Fjor havde Forslaget om Valgdagens Frihed, sagde man: Det er en smul Tanke, men ud af Døren med dig, vi kunne ikke have dig her, du hører ikke hjemme her. Men da vi i Nat kom med det samme Forslag til Valgfreskøben, hørte vi af den ærede Indenrigsminister, at det kunde være meget godt, men det hørte i Grunden ikke hjemme paa den Lov. — Naar i Birkeligheden kan man ikke sige, at dette Forslag ikke hører hjemme her, for der er ingen Medlemmer her — det føler jeg mig overbevist om — som kunne bevise, og Ministeren eller den ærede Ordfører have slet ikke gjort Forsøg paa at bevise, at der er nogen anden Lov, hvor Forslaget hører bedre hjemme, eller at der kan findes en anden Lejlighed, hvor man lettere kan faa det Forslag frem eller føre det igennem. Paa denne Lov hører det hjemme, og saa vidt jeg kan se, ikke noget andet Sted, det skulde da være ved et særligt Lovforslag. — Den højtærede Minister mente, at der var ingen Grund til at vedtage dette Lovforslag, for naar der kom en rigtig stor Epidem, vilde saadanne smaa Ighuse, hvor der kunde være en 3—4 Igh, ikke hjælpe hjælperligt. De maatte da være saa store, at de kunde rumme en 30—40 Igh om Dagen. Deri fejler den ærede Minister jo ganske. Hvis vi ude i vore smaa Kommuner skulle miste 30—40 Beboere om Dagen ved en Epidem, saa fik den hurtig Ende. Det gaar ikke saadan til paa Landet. Der er ikke nær saa mange Mennesker derude, at en saadan Dødelighed kan indtræffe. Jeg har set paa en Kirke i et temmeligt stort Landsbyfognd indhugget paa Muren, at da Pesten rasede her, stød, døde der 100 Mennesker, og det var endda, som sagt, en meget stor Landkommune. Nej, det gaar ikke saaledes til, at der dør saadan en Mængde Mennesker, saa jeg føler mig overbevist om, at selv om der udbrøder en meget stor Epidem, vilde saadanne Ighuse meget vel kunne slaa til. Desuden staa Ighene jo ikke der i længere Tid, de begravnes efterhaanden. Men den højtærede Ministers Indvending gælder jo tilfulde med Hensyn til de store Købstæder, særlig da her i København. Der vilde disse Ighuse ganske vist ikke kunne slaa til, men det tilfiger Forslaget jo heller ikke, her har man allerede sine store Ighapeller. — Nu ville Folk sige, at Forslaget er overflødigt derved, at Lovforslaget jo